

Η Ισμήνη

και οι συμμαθητές της
στο Νηπιαγωγείο

Μια τάξη γεμάτη χρώματα

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα νηπιαγωγείο γεμάτο γέλια και χρώματα, τα παιδιά είχαν φτιάξει τον δικό τους μικρό κόσμο.

Στη γωνιά της ζωγραφικής, η Ισμήνη και η Μαρία κρατούσαν μπογιές.

— Τι να ζωγραφίσουμε σήμερα; ρώτησε η Μαρία.

— Ένα ουράνιο τόξο που να χωράει όλους μας! είπε η Ισμήνη χαμογελώντας.

Η Λιβάνα πλησίασε με μια παλέτα γεμάτη χρώματα.

— Να βάλουμε και χρυσό; Το χρυσό κάνει τα πάντα να λάμπουν!

Τα κορίτσια γέλασαν και άρχισαν να ανακατεύουν τα χρώματα.

Κόκκινο με κίτρινο, μπλε με πράσινο...

— Κοίτα! Τα χρώματα κάνουν παρέα! φώναξε η Λιβάνα.

Και πράγματι, όσο ενώνονταν, τόσο πιο όμορφα γίνονταν.

Τα κομμάτια που ενώνονται

Στο τραπέζι με τα παζλ, η Γλυκερία έβαζε προσεκτικά ένα κομμάτι με μια
καμηλοπάρδαλη.

— Χμμ... που πάει αυτό; μουρμούρισε.

Η Ισμήνη πλησίασε.

— Δοκίμασε δίπλα στο λιοντάρι!

Κλικ! Το κομμάτι ταίριαξε.

— Τα καταφέραμε! είπε η Γλυκερία.

— Όπως το παζλ! είπε η Μαρία. Μόνοι μας δυσκολευόμαστε, αλλά μαζί τα
καταφέρνουμε!

Η Γλυκερία χαμογέλασε.

— Κάθε κομμάτι είναι σημαντικό. Αν λείπει ένα, δεν είναι ολοκληρωμένη η εικόνα.

Και τα παιδιά σκέφτηκαν πως κι εκείνα ήταν σαν κομμάτια ενός μεγάλου παζλ.

Το πιο χαρούμενο σπιτάκι

Στη γωνιά με το σπιτάκι, η Ελένη, η Ευγενία, η Ανυσία, η Άννα, η Γαλήνη και ο Λουκάς ο μικρός ετοίμαζαν φανταστικό φαγητό.

— Σούπα σοκολάτας για όλους! ανακοίνωσε η Ελένη.

— Και πίτσα με φράουλες! πρόσθεσε η Ευγενία.

Η Γαλήνη κούνησε την κουτάλα.

— Προσοχή, είναι καυτή η αγάπη!

Ο Λουκάς ο μικρός έβαζε πιάτα στο τραπέζι.

— Να καθίσουν όλοι! Στο σπίτι μας χωράνε όλοι!

Στην αυλή, η Αγάπη έτρεχε μαζί του.

— Πιάσε με αν μπορείς! φώναζε γελώντας.

Το σπιτάκι ήταν γεμάτο φωνές, φροντίδα και αγκαλιές.

Οι χτίστες των ονείρων

Στη γωνιά με τα τουβλάκια, ο Λουκάς ο μεγάλος, ο Μάριος ο μεσαίος και ο Χρήστος έχτιζαν έναν τεράστιο πύργο.

— Πιο ψηλά! είπε ο Μάριος ο μεσαίος.

— Βάλε γερά τουβλάκια κάτω! συμβούλεψε ο Λουκάς ο μεγάλος.

Ο Χρήστος και ο Μάριος ο μικρός κράτησαν τον πύργο σταθερό.

— Μην ανησυχείτε! Τον κρατάω!

Λίγο πιο πέρα, ο Γκάμπριελ και ο Μάρκος έπλαθαν με πλαστελίνη.

— Έφτιαξα έναν δράκο που χαμογελάει! είπε ο Γκάμπριελ.

— Κι εγώ ένα λουλούδι που δεν μαραίνεται ποτέ! είπε ο Μάρκος.

Ο Μάριος ο μεγάλος έπαιζε φιδάκι.

— Αν πέσεις, ξανασηκώνεσαι! είπε χαρούμενα.

Ο Γιώργος και ο Αριστοτέλης γέλαγαν δίπλα του.

Και τότε...

— Για τη φιλία! φώναξε ο Κωνσταντίνος σηκώνοντας το φανταστικό του σπαθί.

— Για τον σεβασμό! πρόσθεσε ο Γιάννης.

Κι έκαναν μια ήρεμη, προσεκτική «ξιφομαχία», προσέχοντας να μην ενοχλήσουν κανέναν.

Η Μεγάλη Ιδέα

Ξαφνικά, η κυρία Φωτεινή χαμογέλασε.

— Παιδιά, τι θα λέγατε να φτιάξουμε όλοι μαζί ένα μεγάλο Χωριό της Φιλίας;

— Ναιιι! φώναξαν όλα μαζί τα παιδιά.

Η κυρία Δέσποινα είπε:

— Ο καθένας θα δώσει αυτό που ξέρει καλύτερα.

Η κυρία Μαρκέλλα πρόσθεσε:

— Και θα ακούμε ο ένας τον άλλον.

Η κυρία Αγνή είπε στα αγγλικά:

— Friendship means helping each other!

Και τα παιδιά επανέλαβαν γελώντας:

— Χέλπινγκ ίτς άδερ!

Χωριό της Φιλίας

Μια μικρή δυσκολία

Όλοι άρχισαν να δουλεύουν. Ζωγραφιές, τουβλάκια, πλαστελίνες, παιχνίδια.

Ξαφνικά...

ΓΚΟΥΠ!

Ένα κομμάτι από τον πύργο έπεσε.

Ο Χρήστος άνοιξε τα μάτια του.

— Ωχ...

Για μια στιγμή, επικράτησε σιωπή.

Τότε η Ισμήνη είπε ήρεμα:

— Δεν πειράζει. Μαζί θα το φτιάξουμε καλύτερο.

Ο Λουκάς ο μεγάλος χαμογέλασε.

— Ποιος βοηθάει;

— Εγώ!

— Κι εγώ!

— Κι εγώ!

Μέσα σε λίγα λεπτά, ο πύργος ήταν πιο γερός από πριν.

Η κυρία Φωτεινή είπε απαλά:

— Αυτό είναι συνεργασία.

Για την Ταξιαρχούλα

Η κυρία Δέσποινα ρώτησε:

— Ποιος μας λείπει;

— Η Ταξιαρχούλα! φώναξαν τα παιδιά.

Έτσι ζωγράφισαν μια τεράστια καρδιά.

— Να της πούμε ότι την περιμένουμε! είπε η Μαρία.

— Να βάλουμε πολλά χρώματα! είπε η Λιβάνα.

Και όλοι μαζί φώναξαν:

— Ταξιαρχούλα, σε αγαπάμε! Σε περιμένουμε!

Ταξιαρχούλα,
σε αγαπάμε!
Σε περιμένουμε!

Το πιο δυνατό τουβλάκι
Το Χωριό της Φιλίας ήταν έτοιμο.
Είχε σπίτια, πάρκα, λίμνες, ουράνια τόξα, γέλια και αγκαλιές.

Η κυρία Αγνή ρώτησε:
— Ποιο είναι το πιο δυνατό τουβλάκι;

Τα παιδιά σκέφτηκαν.

Η Γλυκερία είπε:

— Η συνεργασία!

Η Ελένη είπε:

— Η φιλία!

Ο Κωνσταντίνος είπε:

— Ο σεβασμός!

Η Ισμήνη χαμογέλασε και είπε:

— Όταν είμαστε όλοι μαζί, είμαστε πιο δυνατοί.

Και όλα τα παιδιά πιάστηκαν χέρι-χέρι.

Γιατί κατάλαβαν κάτι πολύ σημαντικό:

Όπως τα χρώματα,
όπως τα κομμάτια του παζλ,
όπως τα τουβλάκια,

όταν ενωνόμαστε με αγάπη,
φτιάχνουμε πιο όμορφο τον κόσμο μας.

✦✦ΤΕΛΟΣ ✦✦

